

egentlig Begejstring — holdt paa Casino, medens Udvalgets 14 andre Medlemmer alle var imod dette Projekt. Personlig har jeg som Ordfører stillet mig saaledes, at jeg gerne har villet lade alle Meninger gøre sig stærkt gældende og derfor har holdt min egen i Baggrunden, og det er vistnok fuldstændig rigtigt af en Formand at gøre det, navnlig i en Sag som denne, men som Sagerne efterhaanden, har udviklet sig under Arbejdet i Udvalget, har ogsaa jeg naturligt maattet søge at finde et Standpunkt, som er udtrykt her i Betænkningen, og jeg maa da sige, at jeg kunde ikke stemme for Casino af den Grund, at jeg — enig med de øvrige 13 Medlemmer, der stemmer som jeg — fandt, at Casino havde Brist og Mangler som Operascene, hvilken Opfattelse blev yderligere bestyrket for Udvalget ved de Konferencer, man havde med Arkitekten, og man kan dog ikke forsvare at komme til Tinget og sige: Vi anbefaler Casino som Operascene, naar alle mener, at Projektet har Mangler og Brist af den Art, og at man senere vil komme til at fortryde det.

Der er intet, jeg nødigere vilde end at fornærme eller blot støde de højtærede Ministre i det radikale Ministerium, den højtærede Finansminister og den højtærede Undervisningsminister. Det skulde have været mig overordentlig kært, om jeg kunde have indtaget samme Standpunkt som det, der var den højtærede Undervisningsministers principale; men det har altsaa ikke, som Sagerne har udviklet sig, været mig muligt. Jeg skal dog her gøre opmærksom paa, at jeg tror, at man har handlet meget loyalt overfor den højtærede Undervisningsminister. Der er ikke i, hvad der her foreligger, nogen Form for Illoyalitet; der er ikke noget Forsøg paa at finde et Standpunkt, der er præget af en eller anden politisk Mening — thi ogsaa Politik kan maaske trænge sig ind i en Debat om Teaterforhold, ubevidst dækkende sig i Baggrunden; men der er intet af dette. Thi ved første Behandling erklærede den højtærede Undervisningsminister, at han var villig til at optage en Forhandling om Dobbeltscenen, idet han, skønt han henviste til, at man skulde betænke sig et Par Gange, inden man skred til at vedtage Dobbeltscenen, dog overfor det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) i en Bemærkning, som jeg skal tillade mig at citere, udtalte, at en Forhandling paa Grundlag af en Dobbeltscene kan selvfølgelig finde Sted, og, udtalte han saa, „det har jeg hele Tiden sagt, at jeg var villig

til, og det staar jeg fremdeles ved“. Naar man nu ved, at der til Forarbejder vedrørende Dobbeltsceneprojektet har været udgivet adskillige Tusinde Kroner, og at den paagældende Arkitekt, Bunch, har foretaget Rejser i Udlandet for at sætte sig ind i, hvad der vedrører denne Sag, saa er det ogsaa her med Henblik paa Ministerens Udtalelser fuldstændig forsvarligt, at Udvalget skred til en nærmere Undersøgelse af, hvad Dobbeltsceneprojektet overhovedet bød, og det har man gjort, uden at man derved bandt Udvalgets Medlemmer, thi det er udtrykkelig fremhævet i Betænkningen, og det finder jeg ogsaa Anledning til straks at gøre opmærksom paa, at ingen af Udvalgets Medlemmer selv der, hvor de sluttede sig til en nærmere Undersøgelse af Dobbeltsceneprojektet, ønskede at være bundne af dette. Men Udvalget maatte have al Grund til at tage denne Sag op, og da der saa senere fra den højtærede Minister ved en Konference i Udvalget fremkom Betæneligheder, syntes disse alligevel ikke — forekommer det mig — at kunne være saa særlig stærkt finansielt begrundede. Thi hvad der er sket fra Januar 1919 og til en Gang hen i Foraaret 1919, er neppe af den Art, at den danske Stats Finanser kan umuliggøre det Projekt, som den højtærede Minister meget rigtigt har sagt var det subsidiære for ham, og som han kunde være med til at forhandle om. Nej, her forekommer det mig, at man snarere faar Indtryk af, at Røsten er Jakobs, men Hænderne er Esaus: der er utvivlsomt fra den højtærede Finansministers Side gjort stærke Indvendinger mod dette Projekt. Om det alene er af finansielle Grunde, eller om det ogsaa kan være af kunstneriske Grunde, maa jeg lade staa hen, men vi har ærligt bestræbt os for at finde ud af, hvad der maatte kunne siges baade finansielt og kunstnerisk set at være det mest forsvarlige.

Det er klart, at det har vanskeliggjort Arbejdet i Udvalget, naar Ministeren har haft nye Betæneligheder, og Resultatet er da ogsaa blevet det her foreliggende: at Udvalget har delt sig stærkt. Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Standpunkter, som ærede Medlemmer i Udvalget har, det vil blive de paagældende Mindretals Ordføreres Sag nærmere at motivere disse Standpunkter, og jeg vil da forbeholde mig senere at imødegaa, hvad jeg finder, det er nødvendigt at imødegaa i deres Argumentation. Jeg skal dog her til føje, at der heldigvis er eet Omraade,